I

Редакції
Газети
„Сільські вісті"
від
Пихоті
Дмитра Прокиповича
Переяслав-Хмельницький
вул. Дзержинського 70

Дорога редакціє!

До Вас звертаюється інвалід II гр. Великої Вітчизняної війни з проханням надрукувати у Вашій газеті спогади мого фронтового життя.

Мій батько, Пихоті Прокип Петрович, народився в 1889 р. в с. Хоцьки Переяслав-ського повіту на Київщині в сім'ї бідного селянина. Рано осиротів. Був у багатих людей у наймах, пас волів та корів, виконував різні с/г роботи. Потім без якихсь засобів

На майдані, сів „Запіцем" у віз і він, мого брізного хлопчика, довіз аж у Тайпісі, де він нагнявся до одного крамаря Нагрун Карпентавгид Йогле за розсильного. Не було, як здавав батько, його щасливі дні, бо хазяїн не відказував йому в їжі. Усе це ізго тягнуло в різні краї, де він народився. По приїзді на Вкраїну в с. Хотьки, мій батько в 1914 р. одружився з дівчиною Параскою Матвіївною Хорошевською, тобто моєю матір'ю. Того ж таки 1914 р. батько пішов на війну, яка тоді була Росії з Австрією. Тільки, як у батька своєї хати не було, то моя мати поселилася у своєї матері. Повернувся батько з імперіалістичної війни з нагородами. Коштів батько побудував невеличку хатину та сопілку, де я і народився в 1923 році.

Мені мати розказувала, а її її мати, що в 1861 р., зразу після „свободи", яку дав цар Олександер II від кріпацтва, якимось невідомим шляхом і причини, загорілося в с. Хащеки церква, а потім вогонь перекинувся і на все село, яке майже повністю згоріло. Кажуть, що на цвинтарі біля тієї церкви здавалося якогось сучасне „хрещатого" пня, ги тому в склепу і ось тої склеп повністю вигорів, а за ним і село. Минув час і с. Хащеки повністю відбудувалися. Поставили селяни нову дерев'яну церкву, до речі, на яку мій дід Радіонець Корній і брав участь. Жили ми дідно в своїй маленькій хатині. Це при ньому батьку надіпли десятину, ги може більше, землі. Сподо у нас і корівка, порося та кінь. І ось почали „розкурку-пювання" садків.

IV Я пам'ятаю сіль мені доводилось на пошту, де відбувався розпродаж „куркульського добра". Привозять дядькову скриню, а в ній різні полотняні сорочки, вал, полотно. Бере одну полотняну сорочку на палицю і кричить „хто більше?" Тоді Кидає покупцеві, який купив той вал чи сорочку (а в того покупця заберуть все на другий раз і те не розпродають). Вже ону церкву, розібрали, а на дорозі стоять ікони. Осінь 1932 р. На кожний двір накладали продрозвестку зерна, картоплі. Того року врожай уродив добрий. Але, якщо казали вивіз усе що в яму було накладено сільського радою своєчасно, то на завтра новий наказ на хліб картоплю ще більший. Тільки чинили, коли забрали в господаря хліб, картоплю різну городину, тоді почали ходити бригади, головік по 10-12

і «активістів» з великими повноваженнями. Довелось нами долівки в хаті, сінях та коморі, а також на дворі. Коли знаходили в торбинці якісь висівки, то їх тут же все перетягували з собою. Я пам'ятаю, як я пішов до своєї товариша, а в них була така бригада «активістів». Їсть один із активу знайшов у печі напівспечене горщя із пшеняною кашею. Він витяг його з печі, розбив на долівці і почав по долівці розтирати цю кашу величезним чоботом, а діти (в них було їх п'ятеро) попадали на долівку, та й давай тут кашу їсти з під чобіт. Все давно в нас забрали ту корівку, поросят, коня. Забрали увесь хліб, картоплю, гарбузи. Забрали все що в нас було, як і в усіх людей на селі і почався голод 1933 року. Речі лишились з хати, сушили, шили та пекли з

ніях „ланцюг. В ній не писання грунтів,
не фігурі будівель з напрягу деталей, як гілки,
кварталів. Вам дає не планів, а пейзаж сучасні
і ще не сенсації в лінії „дешевизну" не
сантехніку. Нам город від хати прогнав
ніхто не полює лабіринта. Садиби гарди-
ну тим ніші, ще ж він і звірі будівлі,
а також для видуть не ці ліси чудо,
зелену прибережну фізику за „новий
вигляд" не дали чудові, де живуть.
Від вікової ради нашої села вирвали
лінії, але тільки ці дали у перших з
обсягу, не їх лінії на пейзажі лишили.
Тут ці сфери фіксували напрогенні
були, прилягали цінили пейзажі земель-
ні. Були і такі, що ще мали сили
прикрізити своє рідня до краєвиду.
Ніхто в знаних знижку, інші в знаних,
одні на знижці, а інші були прив'язу-
вали за ніч, шукали, щоб не вилат з тіни.

Ой, ідуть, ідуть, ідуть

Тоді він, в перший з голоду, не закри-
VIII вавшися, їх треба закривать живим, але
зелене кілу, аби і нікому вже не шкодило.
Я пішов, як під тягарем сидів дерев'я-
ні люди з трьох-чотирьма руками. Але кілу
і ще можна дайти в сі трьохчотирьо
руки? Багато дерев'яних людей вам'ялось
серед дубняк на дрова, хоч і не дуже, але дубові
не зовсім добрі сокири, щоб їх
не вирубувались з свого місця, і вам
довелось вирізати в тих самих людей
з грудей і спини. Як невдовзі забрала
лихоманка кількох, звідки вони не повернулись
і до свого часу. Бабко і я спустили
сльозу за колодки, а моя душа і серденько
ховались зробились як у щенка. Якось бабко,
почувши, що в Києві продають по фунту
хліба на душу населення. Забравши свої
бойові нагороди та дерев'яні деякі
серпки і ложки, бабко відправився

~~XXX~~

з нетечку, невзнану подорож до Києва.
В цей час Ілля Данилович Никифоровський
міністерія був призначений Державним
і сам мій майбутній хазяїн був
курсистом. І ось після її приїзду
в Київ, сибіряка її чудові і смішні ноги
вже вже не лізли на кліщика, ні на
щось інше. Ось ми з сестрою ноги
увесь „деліквесу", а потім лежали
не ворушачись, як на прогляду, а сестра
Каїн на ногі. Поворушитись не було
ніякої, бо цей, моментально, вдарив, що
увесь час зимно у ліжках. Наша бідна
Матінка до сама тілки ґибала ногами
від голоду, поміщика місце де нала нас
поховати із сестрою. В цей час і прибув
наш батько з цілою фурою харчів,
бо вороги вторгли в Батьківщину, і
спасали справжнього лиха. Батьки зла-
тіли, нагрівши воду, по одному нас

Хлопці в лазні воду. Незабаром дівчата, а вже тоді давали нам не прочитати слова, до цього нам, не чого дотягнути, навіть не лізнути. Спокійні гнізда, ми знову відпрямся, як говорилося, із вишні шкіри. Тоді наші тяжіння в тіньового батька знов пожвавіли, ми з батьком відправилися в Білорусію, зайцем. Після тяжкого батька кінців відав з пляшку молока. В Білорусії батько весь вихрос-лив моментально шерсть шрифтом, в Ялому ряду: батьки варили картоп-лю, пустили, випромінює батьком по вулиці. Які нам давали добросердні люди. Так ми добралися до р. Бересть в Білорусії. Батько устроївся на якусь баржу, що плавала по цій ріці. Незважаючи, які роботи виконував на баржі мій батько але пам'ятаю, що мені часто тяжко-вувала доброзичлива душа. Капітан-

для вправ. І ось ми знову цілий урок
читали, декламували та писали диктанти.
Як у цьому творі „Дід Архип та Левко"
„Лис і журавель" також. Вони здивились
і мої учні радісні і ми вирішили,
що досить з цим на сьогодні, а завтра
в цьому ж перебільшу перевірку.
Потрапили знов, що деякими все ще
дітьми. Але їхали ми з'ясувати,
знайти все ці ми допомогу Україну, а, де цієї
гри, немає у вашому від Левкова. Тепер
ми бачили інші цілі це свої рідного
краю, що рідної осені, що ми полюбили
нашу рідну неньку, а всесвітньому.
Ще ми також попали цікаві слова.
про дружбі, коли вже ми вчили, дали-
сь цієї очі, а це вже велике щастя.
Так діти і нашій учительці будуть
вчитися будь-яку письмову, але діти
ці потрібні дальше добро.

Ідуть ми пекними нашу удову Україну у XII
і поїхали в Красноярський край сибір-
ські ентузіасти. В липні 1936 ми знову
повернулися в рідне село Лозівки. Наша
хатинка сиротливо з почорнілими
вікнами. Обвалилась цегла
з димарі, піч і почорнілі стіни.
Сів наступив 1937 рік. Знов по селу
їздив машина „чорний ворон". Народ
уже були забрали того і другого, як
„ворог народу". І ваш тятя теж.
Тяжкі хвилини я пригадую дрібні
деталі того, як нашого тятю як
„ворога народу". І в цей час у нас
не було від чого, з чого
приготовити їжі. Ми скотіли,
щоб було їсти. Ми скотіли,
щоб було нашим, ми скотіли,
Да здравствует Сталін, великий
отець всіх земель!

Лисенко Тихон
1959 года.